

I

De najaarsstorm die Cambridge de hele dag al teistert, bereidt zich voor op een donderende herhaling tot in de nacht. Bliksem flitst en donder davert terwijl Winston Garano (Win, noemen de meeste mensen hem, of Geronimo) door de schemering langs de oostelijke grens van Harvard Yard beent.

Hij heeft geen paraplu. Hij heeft geen jas. Zijn Hugo Boss-pak en zwarte haar plakken druipnat aan hem vast en zijn Prada-schoenen zijn doorweekt en smerig doordat hij per ongeluk uit de taxi in een plas is gestapt. Die rotchauffeur heeft hem natuurlijk bij het verkeerde rotadres afgezet, niet bij Quincy Street 20 tegenover de Harvard Faculty Club, maar bij het Fogg Art Museum, en in feite is dat Wins eigen schuld. Toen hij op Logan International Airport in de taxi stapte, zei hij tegen de chauffeur: *Harvard Faculty Club, vlak bij het Fogg*. Als hij allebei noemde, zou hij kunnen klinken als iemand die op Harvard zat of kunst verzamelde, dacht hij, niet als degene die hij is, een inspecteur van de staatspolitie van Massachusetts die zeventien jaar geleden niet op Harvard is toegelaten.

Dikke regendruppels trommelen als irritante vingers op zijn hoofd terwijl hij gespannen op het oude, roodstenen pad staat, midden op de oude, roodstenen Yard. Hij kijkt Quincy Street in, links en rechts, ziet mensen in auto's en op fietsen voorbijsnellen en een paar onder

paraplu's weggedoken voetgangers. Bevoorrechte mensen in de regen en de mist, die hier horen, dat zelf ook beseffen en weten waar ze naartoe gaan.

'Pardon,' zegt hij tegen een vent in een zwart windjack en een wijde, verschoten spijkerbroek. 'Je Mensa-vraag voor vandaag.'

'Huh?' De jongen, die net met een zompige, druipende buidel op zijn rug de natte straat met eenrichtingsverkeer is overgestoken, kijkt hem stuurs aan.

'Waar is de Faculty Club?'

'Hier,' antwoordt de jongen nodeloos uit de hoogte, waarschijnlijk omdat Win, als hij faculteitslid of een belangrijk persoon was, zelf wel zou weten waar de sociëteit is.

Hij loopt naar een mooi bouwwerk in neoklassieke stijl met een grijs pannendak. De stenen voorhof ligt bezaaid met natte witte paraplu's. Een warm schijnsel valt door de ramen het toenemende duister in, en het zachte klateren van een fontein vermengt zich met de geluiden van de regen. Win volgt de gladde klinkers naar de ingang en haalt zijn vingers door zijn natte haar. Binnen kijkt hij om zich heen alsof hij een plaats delict voor het eerst ziet: hij neemt zijn omgeving in zich op en taxeert de ruimte, die meer dan een eeuw geleden de salon van een bemiddelde aristocraat moet zijn geweest. Hij ziet mahoniehouten lambrisering, Perzische tapijten, messing kandelaars, victoriaanse toneelaffiches, portretten in olieverf en een gepolitoerde oude trap naar een plek waar hij waarschijnlijk nooit zal komen.

Hij laat zich op een ongemakkelijke antieke bank zakken. Een staande klok wijst hem erop dat hij stipt op tijd is, maar officier van justitie Monique Lamont ('Mon-

ey La-Mount', zoals hij haar noemt), de vrouw die zo ongeveer zijn leven bestiert, is nergens te bekennen. In Massachusetts hebben de officieren van justitie jurisdictie over alle moorden en kunnen ze over hun eigen onderzoeksteams van de staatspolitie beschikken, wat inhoudt dat Lamont iedereen die ze maar wil in haar persoonlijke eenheid kan opnemen, wat inhoudt dat ze iedereen die ze maar wil kan lozen. Hij is van haar en ze heeft haar manieren om hem daaraan te herinneren. Dit is de nieuwste, ergste van al haar politieke intriges en, in sommige gevallen, kortzichtige redeneringen of, zoals hij soms denkt, fantasieën, die allemaal voortvloeien uit haar onverzadigbare ambitie en machtswellust. Ze besluit plotseling hem helemaal naar Knoxville in het zuidelijke Tennessee te sturen, waar hij naar de National Forensics Academy moet, want als hij terugkomt, zegt ze, kan hij zijn collega's over de nieuwste ontwikkelingen op het gebied van forensisch onderzoek vertellen, hun leren hoe ze het goed moeten doen, precies goed. Hun leren hoe ze ervoor kunnen zorgen dat geen enkel misdaadonderzoek, *en ik bedoel geen enkel, ooit in gevaar wordt gebracht door het verkeerd hanteren van sporen, het niet volgen van procedures of het niet uitvoeren van onontbeerlijke analyses*, zei ze. Hij snapt het niet. De staatspolitie van Massachusetts heeft technische rechercheurs. Waarom heeft ze er daar geen van gestuurd? Ze wilde niet luisteren. Ze wilde geen verklaring geven.

Win kijkt naar de doorweekte schoenen die hij voor tweeëntwintig dollar bij Hand Me Ups heeft gekocht, een winkel in tweedehands merkkleding. Hij ziet de eerste vlekjes van opgedroogd water op het grijze pak dat

hij voor honderdtwintig dollar heeft gekocht bij de winkel waar hij vrij veel merkkleding spotgoedkoop heeft aangeschaft omdat alles gedragen is, afgedankt door rijke mensen die snel genoeg hebben van hun spullen, ziek zijn geworden of dood zijn gegaan. Hij wacht en vraagt zich zorgelijk af wat er zo belangrijk kan zijn dat Lamont hem helemaal uit Knoxville naar hier heeft laten komen. Roy, haar slappe, hautaine perssecretaris, heeft hem vanochtend opgebeld, hem uit college gesleurd, gezegd dat hij op het eerste vliegtuig naar Boston moest stappen.

Nu meteen? Waarom? sribbelde Win tegen.

Omdat zij het zegt, antwoordde Roy.

In het hoge, betonnen prefab gerechtsgebouw van het district Cambridge komt Monique Lamont terug uit haar privétoiletvertrek in haar grote privékantoor. In tegenstelling tot veel officieren van justitie en anderen die de wereld van het strafrecht doorwaden verzamelt zij geen politiepetten en -insignes, buitenlandse uniformen en wapens of ingelijste foto's van vermaarde wets-handhavers. Degenen die haar zulke aandenkens geven, doen dat maar één keer, want ze geeft ze zonder pardon terug of weg. Zij houdt meer van glas.

Sierglas, glas-in-lood, Venetiaans glas, nieuw glas, oud glas. Wanneer de zon in haar kantoor valt, wordt het een prismatisch vuurwerk, flitsend, flonkerend, glanzend, sprankelend in een spectrum van kleuren dat mensen afleidt en verbijstert. Ze verwelkomt de afgeleide, verbijsterde mensen in haar regenboog en laat hen dan kennismaken met het zware onweer dat eraan vooraf is gegaan.

‘Jezus, nee,’ pakt ze de draad weer op terwijl ze aan haar enorme glazen bureau gaat zitten, een doorkijkbureau, wat haar er allerminst van weerhoudt korte rokken te dragen. ‘Er komt niet nog zo’n ellendige educatieve video over alcohol in het verkeer. Ben ik dan de enige die creatief kan denken?’

‘Vorige week is er een heel gezin in Tewksbury door een dronken automobilist doodgereden,’ zegt Roy, die op een bank zit die haaks op het bureau staat en naar haar benen kijkt wanneer hij denkt dat ze het niet ziet. ‘Dat is veel belangrijker voor de burgers dan een oude moordzaak uit een gehucht in het Zuiden waar niemand hier iets om geeft...’

‘Roy.’ Lamont slaat haar benen over elkaar en kijkt hoe hij naar haar kijkt. ‘Heb jij een moeder?’

‘Kom nou, Monique.’

‘Natuurlijk heb je een moeder.’ Ze staat op, begint te ijsberen, zou willen dat de zon scheen.

Ze heeft de pest aan regen.

‘Hoe zou jij het vinden, Roy, als jouw broze oude moedertje in haar eigen huis in elkaar werd geslagen en voor dood werd achtergelaten?’

‘O, kom op, Monique. Daar gaat het niet om. We zouden ons op een onopgeloste moordzaak in Massachusetts moeten richten, niet op eentje ergens in de rimboe. Hoe vaak moeten we het er nog over hebben?’

‘Je bent dom, Roy. We sturen een van onze beste mensen, lossen die zaak op en krijgen...’

‘Ja, ik weet het. Overstelpende landelijke belangstelling.’

‘De sterke hand strekt zich uit om de minder gefortuinerden te helpen, de minder... nou ja, minder alles.

We vragen de oude aanwijzingen op, onderzoeken ze opnieuw...'

'En Huber gaat met de eer strijken. Op de een of andere manier zal alle eer naar de gouverneur en hem gaan. Als je dat niet gelooft, maak je jezelf iets wijs.'

'Nee, ik ga met de eer strijken. Daar zorg jij wel voor...'
Ze breekt haar zin plots af als de deur opengaat en toevallig, misschien té toevallig, haar juridisch assistent zonder kloppen binnenkomt. De zoon van Huber. Even is ze bang dat hij luistervinkje heeft gespeeld, maar de deur was dicht. Het kan niet.

'Toby?' zegt ze dreigend. 'Ben ik psychotisch of ben je echt weer binnengekomen zonder te kloppen?'

'Sorry. Man, ik heb ook zoveel aan mijn hoofd.' Hij haalt zijn neus op en schudt zijn kaalgeschoren hoofd. Hij ziet er half stoned uit. 'Ik wilde u er alleen even aan herinneren dat ik zo wegga.'

Voorgoed, hoopt ze. 'Ik ben me er ten volle van bewust,' zegt ze.

'Ik ben volgende week maandag terug. Lummelen in de Vineyard, chillen, mijn pa weet me te vinden als u me nodig hebt.'

'Heb je alle lopende kwesties afgehandeld?'

Hij snuift weer. Lamont is er vrij zeker van dat hij aan de cocaïne is. 'Eh, zoals?'

'Eh, zoals alles wat ik op je bureau heb gelegd,' zegt ze en ze tikt met een gouden pen op een schrijfblok.

'O, ja, zeker. En ik heb als een brave jongen alles geordend en opgeruimd, dus u hoeft mijn rommel niet op te ruimen.' Zijn rancune tegen haar piept even door zijn nevel. Hij lacht spottend, loopt de kamer uit, sluit de deur achter zich.

‘Een van mijn grootste fouten,’ zegt ze. ‘Nooit een collega een dienst bewijzen.’

‘Het is duidelijk dat je je besluit hebt genomen en dat het zo onherroepelijk vaststaat als de dood,’ gaat Roy verder waar hij gebleven was. ‘En ik herhaal dat je een grote fout maakt. Misschien een dodelijke.’

‘Geen doodsbeeldspraken meer, Roy. Ik ben het spuugzat. Ik kan wel een kop koffie gebruiken.’

Gouverneur Miles Crawley zit achter in zijn zwarte limousine, met het tussenschot omhoog. Zijn lijfwacht, aan de andere kant, is uit het zicht en kan hem niet horen telefoneren.

‘Niet zo zeker van je zaak zijn, want dan word je roekeloos,’ zegt hij. Hij kijkt zonder iets te zien naar zijn uitgestrekte, lange, in krijtstreep gehulde benen en glimmende zwarte schoenen. ‘Wat als iemand zijn mond voorbijpraat? We zouden het er niet over mogen hebben...’

‘De *iemand* die erbij betrokken is, zegt niets. Gegarandeerd. En ik ben altijd voorzichtig.’

‘De enige garanties in het leven zijn de dood en de belasting,’ zegt de gouverneur cryptisch.

‘In dit geval heb je een garantie, je kunt niet verliezen. Wie wist niet waar het was? Wie heeft het kwijtgemaakt? Wie heeft het verstoppt? Hoe het ook zit, wie krijgt de schuld?’

De gouverneur tuurt door het raam naar het duister, de regen, de lichtjes van Cambridge die erdoorheen schijnen. Hij vraagt zich af of hij hieraan wel had moeten meedoen en besluit dan: ‘Tja, we kunnen niet meer terug, de pers weet er al van. Hoop maar dat je gelijk

krijgt, want jij bent degene die ik de schuld ga geven, het was jouw rotidee.'

'Geloof me nou maar, het wordt een succes voor je.'

De gouverneur kan wel een succesje gebruiken. Zijn vrouw is de laatste tijd ontzettend lastig, zijn darmen spelen op en hij moet weer naar een diner. Deze keer in het Fogg Art Museum, waar hij eerst moet rondlopen om het werk van Degas te bekijken en dan een toespraakje zal houden om alle kunstminnende filantropen en snobs van Harvard er weer eens op te wijzen hoe gecultiveerd hij is.

'Ik wil het er niet meer over hebben,' zegt de gouverneur.

'Miles...'

Hij vindt het vreselijk om bij zijn voornaam te worden aangesproken, hoe lang hij iemand ook kent. Hij heet *gouverneur Crawley*. Ooit zal het *senator Crawley* worden.

'... je zult me dankbaar zijn, echt...'

'Laat ik het niet nog eens hoeven zeggen,' zegt gouverneur Miles Crawley dreigend. 'Dit is de laatste keer dat we dit gesprek voeren.' Hij verbreekt de verbinding en stopt zijn mobiele telefoon in zijn zak.

De limousine stopt voor het Fogg. Crawley wacht tot zijn lijfwacht hem laat uitstappen en hem naar zijn nieuwste politieke optreden leidt, alleen. Die rotvrouw ook met haar rottige voorhoofdspijn. Nog geen uur geleden heeft hij zich over Degas laten inlichten, dus hij weet in elk geval hoe hij de naam moet uitspreken en dat het een Fransman was.

Lamont staat op, ijsbeert langzaam rond, kijkt door het

raam naar een deprimerend donkere, natte schemering en nipt van aangebrand smakende koffie.

‘De media bellen al,’ zegt Roy bij wijze van waarschuwing.

‘Dat was het plan toch?’ zegt ze.

‘En we moeten een plan hebben om de schade in te dammen...’

‘Roy, ik kan dit niet lang meer aanhoren!’

Wat is het toch een lafaard, een waardeloos mirakel, denkt ze met haar rug naar hem toe.

‘Monique, ik snap gewoon niet hoe je ook maar een moment kunt geloven dat jij uiteindelijk zult profiteren van een intrige van de gouverneur.’

‘Als we vijftig miljoen krijgen om een nieuw forensisch lab te bouwen,’ herhaalt ze zichzelf, langzaam, alsof hij achterlijk is, ‘moeten we de aandacht trekken, de burgers en de wetgevende machten laten zien dat het volkomen gerechtvaardigd is dat we de technologie moderniseren, meer onderzoekers aannemen, meer apparatuur kopen en de grootste DNA-database van het land opzetten, misschien wel van de wereld. Als we een oude zaak oplossen die ze in het goeie ouwe Zuiden twintig jaar in een kartonnen doos hebben laten liggen, zijn we helden. De belastingbetaler zal ons steunen. Niets genereert zoveel succes als succes.’

‘Je hebt je door Huber laten hersenspoelen. Welk hoofd van een forensisch instituut zou jou dat niet willen aanpraten, ondanks het risico voor jou?’

‘Waarom wil je niet inzien wat een goed idee het is?’ zegt ze vertwijfeld en ze kijkt naar de regen, de onophoudelijke, treurige regen.

‘Omdat gouverneur Crawley de pest aan je heeft,’ ant-

woordt Roy effen. ‘Vraag je eens af waarom hij dit aan jou zou willen doorspelen.’

‘Omdat ik de opvallendste aanklager van Massachusetts ben. Omdat ik een vrouw ben. Omdat hij dan niet de kleinzielige, seksistische, rechtse fanaticus lijkt die hij in feite is.’

‘En jij bent zijn tegenkandidaat – als er iets misgaat, krijg jij het op je brood, niet hij. Jij kunt als Robert E. Lee de handdoek in de ring gooien, niet hij...’

‘Is hij nu opeens Ulysses S. Grant? Win helpt me wel.’
‘Ja, om zeep.’

Ze draait zich langzaam om naar Roy, die in een notieblok bladert.

‘Hoeveel weet je eigenlijk van hem?’ vraagt hij.

‘Hij is de beste rechercheur van de eenheid. Politiek gezien de ideale keus.’

‘Ijdel, bezeten van kleren,’ leest Roy uit zijn aantekeningen voor. ‘Merkpakken, een Hummer, een Harley, waar doet hij het van? Een Rolex.’

‘Een Breitling. Titanium. Waarschijnlijk *met lichte gebruikssporen*, uit een van zijn vele tweedehandswinkels,’ zegt ze.

Roy kijkt perplex op. ‘Hoe weet jij waar hij zijn spullen koopt?’

‘Doordat ik oog heb voor de verfijndere zaken van het leven. Ik heb hem op een ochtend gevraagd hoe hij de Hermès-das had kunnen betalen die hij die dag toevallig droeg.’

‘Komt stevast te laat wanneer hij naar een pd wordt geroepen,’ vervolgt Roy.

‘Wie zegt dat?’

Roy bladert verder en laat zijn vinger over een vel glij-

den. Ze wacht tot hij al lezend zijn lippen zal bewegen. *Daar, ze bewogen. Mijn god. Het krioelt van de imbecielen op de wereld.*

‘Hij lijkt niet homoseksueel te zijn,’ vervolgt Roy. ‘Dat is goed nieuws.’

‘Toevallig zou het enorm ruimdenkend van ons zijn als de rechercheur die wij naar voren schoven homoseksueel was. Wat drinkt hij?’

‘Nee, hij is beslist geen homo,’ zegt Roy. ‘Een rokkenjager.’

‘Wie zegt dat? Wat drinkt hij graag?’

Roy zwijgt confuus. ‘Of hij graag drinkt? Nee, hij heeft gelukkig niet ook nog een drankprobleem...’

‘Wodka, gin, bier?’ Haar geduld is nu echt bijna op.

‘Ik heb geen flauw idee.’

‘Dan bel je zijn maatje Huber om het uit te zoeken. En vóór ik naar de faculteitssoos ga, bedoel ik.’

‘Soms begrijp ik je gewoon niet, Monique.’ Hij kijkt weer naar zijn aantekeningen. ‘Narcistisch.’

‘Wie zou dat niet zijn, met zo’n uiterlijk,’ zegt ze.

‘Verwaand, mooi maar inhoudsloos. Je zou eens moeten horen wat de andere smerissen over hem zeggen.’

‘Ik geloof dat je me dat net hebt verteld.’

Ze ziet Win Garano voor zich. Zijn zwarte, golvende haar en volmaakte gezicht. Een lichaam dat uit romige, lichtbruine steen gehouwen lijkt te zijn. En zijn ogen, iets aan zijn ogen. Als hij naar haar kijkt, krijgt ze het griezelige gevoel dat hij haar gedachten kan lezen, dat hij haar kent, misschien zelfs wel iets weet wat zij niet weet.

Hij is perfect voor de tv, perfect voor fotoreportages.

‘... waarschijnlijk de enige twee dingen die in zijn voor-

deel pleiten: hij is fotogeniek,' zegt die arme, onbeholpen Roy. 'En hij heeft een soort minderheidsstatus, al is hij maar een halfbloedje, geen vlees en geen vis.'

'Wat zei je daar?' Lamont kijkt hem strak aan. 'Ik zal doen alsof ik het niet heb gehoord.'

'Hoe moeten we het dan noemen?'

'We noemen het helemaal niet.'

'Afrikaans-Italiaans? Ja, dat zal het wel zijn,' beantwoordt hij zijn eigen vraag en hij bladert verder in zijn notitieblok. 'Zwarte vader, Italiaanse moeder. Ze besloten kennelijk hem de achternaam van zijn moeder te geven, Garano, om voor de hand liggende redenen. Beide ouders overleden. Een defecte kachel. In het krot waar hij als kind woonde.'

Lamont pakt haar jas van de haak aan de deur.

'Zijn jeugd is een raadsel. Ik heb geen idee wie hem heeft opgevoed. Hij heeft geen naaste verwanten opgegeven. Zijn contactpersoon in geval van nood is een zekere Farouk, zijn huisbaas, naar het schijnt.'

Ze diept haar autosleutels uit haar tas op.

'Hoe minder over hem, hoe meer over mij,' zegt ze. 'Zijn geschiedenis doet er niet toe. Het gaat om de mijne. Mijn prestaties. Mijn staat van dienst. Mijn mening over de zaken waar het om draait. Misdaad. Niet alleen de misdaad van vandaag. Niet alleen die van gisteren.' Ze loopt de deur uit. 'Elke fout, maakt niet uit hoe oud.'

'Ja,' zegt Roy, die achter haar aan loopt. 'Mooie leuze voor een campagne.'

Als Monique Lamont haar paraplu dichtklapt en haar lange zwarte regenjas openknoopt, ziet ze Win op een antieke divan die ongeveer zo lekker moet zitten als een houten plank.

‘Ik hoop dat je niet te lang hebt hoeven wachten?’ verontschuldigt ze zich.

Als ze hem echt geen last wilde bezorgen, had ze hem niet opgedragen helemaal hierheen te vliegen voor een diner. Dan had ze zijn training aan de National Forensics Academy niet onderbroken en zijn leven niet verstoord, zoals gewoonlijk. Ze heeft een plastic tas van een slijter bij zich.

‘Besprekingen, en het verkeer was hopeloos,’ verklaart ze, drie kwartier te laat.

‘Nee, ik ben er net.’ Win staat op. Zijn pak zit vol vlekken van opgedroogd water dat met geen mogelijkheid opgedroogd zou kunnen zijn als hij net uit de regen was gekomen.

Ze trekt haar jas uit en het is moeilijk niet te zien wat eronder zit. Hij kent geen vrouw die er zo goed uitziet in een pak als Lamont. Zonde dat moeder natuur dat uiterlijk aan haar heeft verspild. Haar naam is Frans en ze ziet er Frans uit, donker en exotisch, sexy en op een gevaarlijke manier verleidelijk. Als het anders was gelopen, als Win naar Harvard was gegaan en zij niet zo gedreven en egoïstisch was geweest, dan zouden ze

waarschijnlijk uitstekend met elkaar overweg kunnen en samen in bed belanden.

Ze werpt een blik op zijn sporttas en zegt met een lichte frons: ‘Dat is echt neurotisch. Heb je op de een of andere manier tussen het vliegveld en hier nog getraind?’

‘Ik moest wat dingen meenemen.’ Hij neemt de sporttas verlegen in zijn andere hand, voorzichtig, om de glazen voorwerpen erin niet tegen elkaar te laten stoten, voorwerpen die een stoere smeris als hij niet bij zich zou moeten hebben, zeker niet in bijzijn van een stoere aanklager als Lamont.

‘Zet hem maar in de garderobe. Daar, naast de herenwc. Er zit toch geen wapen in?’

‘Alleen een Uzi. Het enige wat je tegenwoordig nog bij je mag hebben in het vliegtuig.’

‘Hang deze ook maar meteen op.’ Ze reikt hem haar jas aan. ‘En dit is voor jou.’

Ze geeft hem de tas. Hij gluurt erin en ziet het houten kistje van een fles Booker’s bourbon, duur spul, zijn lievelingswhisky.

‘Hoe wist je...?’

‘Ik weet veel van mijn personeel, dat zie ik als mijn plicht.’

Het steekt hem dat hij *personeel* wordt genoemd. ‘Dank je,’ prevelt hij.

In de garderobe zet hij de tas behoedzaam uit het zicht op een plank en dan loopt hij achter Lamont aan naar een eetzaal met kaarsen, wit tafellinnen en obers in wit jacquet. Hij probeert niet aan de vlekken op zijn pak en zijn doorweekte schoenen te denken. Lamont en hij gaan tegenover elkaar aan een tafel in een hoek zitten.

Het is donker buiten en de straatverlichting van Quincy Street is wazig door de regen en de mist. Mensen lopen de sociëteit binnen om te dineren. Zij hebben geen vlekken op hun kleren, zij horen hier, hebben hier vermoedelijk gestudeerd, doceren hier misschien, het soort mensen met wie Monique Lamont een relatie heeft of bevriend is.

‘*Het Risico*,’ begint ze. ‘Het nieuwe misdaadbestedingsprogramma van onze gouverneur, dat hij aan mij heeft overgedragen.’ Ze schudt een linnen servet open, drapeert het over haar schoot en zegt tegen de ober, die net is opgedoken: ‘Een glas sauvignon blanc. Die Zuid-Afrikaanse die ik laatst heb gedronken. En een spa rood.’ ‘Ijsthee,’ zegt Win. ‘Wat voor misdaadbestedingsprogramma?’

‘Neem het ervan,’ zegt ze met een glimlach. ‘We willen vanavond eerlijk zijn.’

‘Een Booker’s. Met ijs,’ zegt hij tegen de ober.

‘Nou, DNA is zo oud als de wereld,’ steekt ze van wal. ‘En door genoomonderzoek kunnen we onbekende daders identificeren. Weet je iets van de nieuwe technologie die ze in sommige van die particuliere labs toepassen?’

‘Ja, hoor. Ik weet van DNAPrint Genomics in Sarasota. Ik heb van een aantal seriemoorden gehoord die zij hebben helpen oplossen...’

Ze vervolgt zonder acht op hem te slaan: ‘Biologische monsters die zijn gevonden in zaken met onbekende daders die niet in een database waren opgenomen. Wij gaan die monsters opnieuw testen, nu met die hypermoderne technologie. Zo ontdekken we bijvoorbeeld dat de verdachte een man is en voor tweeëntwintig pro-

cent blank en voor achttien procent indiaans, dus dan weten we dat hij er blank uitziet en waarschijnlijk weten we zelfs de kleur van zijn haar en ogen.’

‘Waarom *Het Risico*? Afgezien van het feit dat de gouverneur een nieuw programma toch een naam moet geven, neem ik aan.’

‘Dat spreekt vanzelf, Win. Telkens als we weer een misdadiger uit de circulatie halen, is *het risico* voor de maatschappij kleiner. Die naam is mijn idee, het is mijn verantwoordelijkheid, mijn project, en ik ben van plan het mijn onverdeelde aandacht te schenken.’

‘Met alle respect, Monique, maar had je me dat niet gewoon kunnen e-mailen? Ben ik helemaal in dat noodweer uit Tennessee overgevlogen omdat jij me over de nieuwste publiciteitsstunt van de gouverneur wilde vertellen?’

‘Ik zal genadeloos openhartig zijn,’ onderbreekt ze hem, niets nieuws.

‘Je bent goed in genadeloosheid.’ Hij glimlacht naar haar. De ober, die opeens terug is met hun drankjes, behandelt Lamont als een vorstin.

‘Laten we eerlijk zijn,’ zegt ze. ‘Je bent redelijk intelligent. En uiterst mediageniek.’

Hij overweegt voor de zoveelste keer zijn ontslag in te dienen bij de staatspolitie van Massachusetts. Hij pakt zijn whisky, het betreurend dat hij geen dubbele heeft besteld.

‘Er was een zaak in Knoxville, twintig jaar geleden...’ vervolgt ze.

‘Knóxville?’

De ober wacht op hun bestelling. Win heeft nog niet eens naar de kaart gekeken.